

Arrest

nr. 327 227 van 26 mei 2025
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
 Rue de la Draisine 2/004
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 21 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat S. DE COSTER *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 3 november 2021.

1.2. Op 23 november werden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was daarbij telkens aanwezig.

1.3. Op 26 februari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van P.C., Z.A., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op [...] juni 1981 geboren in Medellín (departement Antioquia). U woonde uw hele leven in Groot-Medellín, hoofdzakelijk in de stad zelf maar de laatste vijf of zes jaar in de voorstad Bello. U bent een niet-praktiserende katholiek en hebt geen politieke activiteiten. U hebt een technisch diploma en werkte de laatste vijf jaar in Colombia als bediende in een bouwbedrijf. U hebt momenteel een relatie met een Iraakse man genaamd S. A. S., die ook in België woont. U heeft één zoon uit een eerdere relatie genaamd J. P. A. P. (CGVS [...], OV [...]), die zich eveneens in België bevindt en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uw ouders leven beiden in Medellín. U hebt één halfbroer aan vaderskant met wie u weinig contact hebt en één zus genaamd N. S. P. C. (CGVS [...], OV [...]), die later dan u in België is aangekomen en ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uw voormalige partner Y. A. N., de vader van uw zoon J. P., had banden met het criminele milieu in Colombia. Hij verdween toen hij op 22 juli 2003 een vriend genaamd Giovanni vergezelde naar een vergadering. Twee dagen later ging u klacht indienen samen met Y., de vrouw van Y.. Toen hoorden jullie op de radio dat de auto van Y. en Y. gevonden was en dat er twee lichamen nabij de wagen werden aangetroffen. Toen jullie een verklaring gingen afleggen werd jullie verzekerd dat de gevonden lichamen niets met jullie partners te maken hadden. Sindsdien vroegen de autoriteiten u regelmatig naar een vrouw genaamd V. of V., die een procureur of echtgenote van een procureur was. Zij zou vermoord zijn toen zij aanwezig was in een huis waar drugs werden verkocht.

U ging zelf vaak naar het amfitheater, waar lichamen ter identificatie werden geborgen, om uit te vissen of het lichaam van Y. geregistreerd was, hetgeen nooit het geval was.

U liet de zaak enkele jaren rusten, tot u op een dag terugkeerde en men u zei dat de zaak gearchiveerd was. U startte ook een procedure op bij de organisatie Acción Social.

Pas in mei 2021 had u voldoende financiële middelen om een advocaat onder de arm te nemen, maar het Openbaar Ministerie wimpelde nog steeds uw vraag om heropening af.

Ook in mei 2021 werd uw zoon gecontroleerd door de politie in de wijk Trinidad en na afloop duwde de politie hem van zijn moto. In juni werd hij opnieuw door de politie gecontroleerd. Ditmaal kreeg hij van de politie een boodschap mee dat u zich kalm diende te houden. Uit angst besliste u om naar België te komen. Na een aantal zaken te regelen vertrok u op 20 oktober 2021 met uw zoon uit Colombia. U en uw zoon reisden per vliegtuig naar Nederland en bereikten op 21 oktober 2021 het Belgische grondgebied.

In 2022 begon de politie van Medellín uw zus N. S. met u te verwarren. Zij achtervolgden haar. Dit zette haar ertoe aan om rond 25 oktober 2022 ook het land te verlaten.

Uzelf en J. P. dienden op 3 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest dat u of uw zoon bij uw terugkeer naar Colombia zullen worden gedood door de politie, vertegenwoordigers van het Openbaar Ministerie of de Colombiaanse autoriteiten in het algemeen, maar ook door illegale groeperingen.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw zoon allebei jullie paspoort en identiteitskaart neer, alsook J. P.'s vaccinatiekaart. Verder legt u ook kopieën neer van volgende documenten: de overlijdensakte, geboorteakte en identiteitskaart van Y., de geboorteakte van J. P., diverse documenten van Acción Social en het Openbaar Ministerie (Fiscalía) in verband met de verdwijning van Y., advertenties betreffende Y.'s verdwijning die u in de krant liet plaatsen en de betaalbewijzen voor die advertenties, een vonnis van de familierechtbank betreffende Y.'s overlijden en foto's van u en uw zus N. S..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij het begin van het interview te kennen dat u de griep had, dat u weinig had geslapen en dat u uw regels had. U gaf echter te kennen dat u in staat was om het interview af te leggen (CGVS p 3).

U werd bij aanvang van het interview bovendien op het hart gedrukt dat het belangrijk was dat u zich comfortabel voelde tijdens het interview, dat u elk probleem moest signaleren en dat u desgewenst bijkomende pauzes kon vragen (CGVS p 2). Nadat u bovenstaande gezondheidsproblemen had genoemd, stemde u in met het verzoek van de protection officer om indien nodig onmiddellijk te melden wanneer uw gezondheid u parten speelde tijdens het interview (CGVS p 3). U signaleerde doorheen het interview geen problemen, vroeg geen extra pauzes aan en was in staat om de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder hebt u niet aannemelijk weten te maken dat uw leven of dat van uw zoon gevaar loopt omdat u probeerde de waarheid te achterhalen inzake de verdwijning van uw ex-partner Y. in 2003.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt betreffende de eigenlijke gebeurtenissen geenszins weten te overtuigen. Zij worden immers gekenmerkt door een vaag en weinig aannemelijk karakter.

Zo kan geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden van de verdwijning van Y. in 2003 zoals u die omschrijft. Enerzijds was er immers de facto sprake van een doofpotoperatie: de autoriteiten weigerden u naar behoren te woord te staan toen u een verklaring ging afleggen naar aanleiding van de verdwijning van uw partner en ontkenden enig verband met de lichamen die nabij Y.'s auto waren gevonden. De gevonden lichamen werden niet op reguliere wijze geregistreerd (CGVS p 12). Toen u maar liefst achttien jaar later de zaak probeerde te heropenen, stond het Openbaar Ministerie erop dat de zaak gearchiveerd diende te blijven. U werd zelfs bedreigd omdat u de kwestie verder probeerde uit te spitten en diende daarom het land te verlaten (CGVS p 13).

Volgens uw verklaringen deden de Colombiaanse autoriteiten dus een verregaande, jarenlange poging om de omstandigheden van de verdwijning van uw ex-partner Y. niet aan het licht te laten komen. Die vaststelling valt moeilijk te rijmen met uw verklaring dat de vondst van twee lichamen nabij Y.'s auto expliciet op de radio werd afgekondigd. Daarbij werden zelfs de kleur en de nummerplaat van de wagen bekend gemaakt, waardoor u en Y.'s vrouw wisten dat het wellicht om jullie respectievelijke partners ging (CGVS p 15-16). Nochtans waren jullie op dat moment op weg om een verklaring af te leggen betreffende de verdwijning van jullie partners, waarbij jullie reeds zouden worden geconfronteerd met de geheimhouding die de autoriteiten erop na hielden in deze zaak (CGVS p 12).

Bovendien blijkt uit het vonnis van een familierechtbank in Medellín dat u zelf voorlegt, dat het Openbaar Ministerie wel een onderzoek naar de verdwijning van Y. opende (vonnis familierechtbank p 2). U legt ook documenten voor van het Openbaar Ministerie zelf, waaruit eveneens blijkt dat het Openbaar Ministerie een onderzoek opende naar de verdwijning van Y.. Deze vaststellingen vallen moeilijk te verenigen met uw bewering dat het Openbaar Ministerie u bedreigde omdat u de zaak niet wilde laten vallen. Bovendien blijkt uit de documenten geenszins dat u aangaf te vermoeden dat de lichamen van Y. en Y. reeds gevonden waren.

Bovenal dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt weten te maken dat u in 2021 dermate in de problemen kwam toen u de zaak wilde heropenen dat u Colombia diende te ontvluchten en daar niet meer kan terugkeren.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen niet dat uw meest recente poging om de verdwijning opnieuw aan te kaarten, daadwerkelijk een levensbedreigend risico voor u meebracht, zoals u nochtans vreest (CGVS p 14).

U had immers in de jaren voorafgaand aan 2021 al eerdere pogingen ondernomen om vooruitgang te boeken in de verdwijningszaak. Hoewel die pogingen eveneens door de autoriteiten werden afgewimpeld met de reden dat het dossier gearcheveerd was, maakt u geen enkele melding van enige vervolgingsfeiten of werkelijke problemen (CGVS p 12-13). Deze vaststelling plaatst reeds vraagtekens bij uw vrees, aangezien u de zaak voor 2021 evenmin liet rusten maar daar toen geen noemenswaardige problemen door kende.

U verklaart dat u in mei 2021 opnieuw een ernstige poging ondernam om de zaak te heropenen, omdat u toen over voldoende financiële middelen beschikte om een advocaat onder de arm te nemen die u hierin kon bijstaan. Toen u naar het Openbaar Ministerie stapte, werd u daar verwittigd dat u zich rustig moest houden en dat de zaak gearcheveerd was (CGVS p 13).

Hoewel u hierna nog ongeveer vijf maand in Colombia bleef voor u op 20 oktober 2021 het land verliet (DVZ p 12), kende u in die periode zelf geen problemen meer in verband met deze kwestie en kwam u persoonlijk niet meer in contact met de autoriteiten (CGVS p 13). Deze vaststelling ondergraaft reeds ernstig uw vrees dat u bij terugkeer naar Colombia het slachtoffer zou worden van een gerichte, potentieel dodelijke vervolging. Er kan immers verwacht worden dat de Colombiaanse autoriteiten reeds verdere stappen zouden hebben gezet indien zij het werkelijk op u gemunt hadden en de zaak dermate ernstig nemen dat zij u zouden vermoorden.

Uw zoon werd weliswaar twee maal aangesproken door de politie (CGVS p 13), maar op basis daarvan kan er geenszins worden aangenomen dat de Colombiaanse autoriteiten u gericht zouden vervolgen, laat staan dat die vervolging dodelijke proporties zou aannemen zoals u zelf vreest.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit zowel uw verklaringen als uit die van uw zoon blijkt dat het eerste incident tussen Juan Pablo en de politie niet per se met de zaak van Y. te maken had: de kwestie kwam toen niet ter sprake, zelfs niet in bedekte termen, en volgens J. P. betrof het een type machtsmisbruik door de politie dat niet ongewoon was in de wijk. J. P. verklaart bovendien zelf dat hij niet zeker weet of het eerste incident wel te maken had met de verdwijning van zijn vader en uw latere pogingen om die zaak uit te klaren (CGVS p 13, CGVS J. P. p 8-9, p 11-12).

Het tweede incident, waarbij wel werd verwezen naar uw pogingen om de zaak van Y. te heropenen, speelde zich reeds af in juni 2021 (CGVS p 18), nog steeds vier maand voor jullie vertrek. Het feit dat jullie hierna nog zo lang in Colombia konden blijven zonder verdere ontwikkelingen, onderstreept verder de vaststelling dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de Colombiaanse autoriteiten actief naar u op zoek zijn.

Ook uw verklaring en die van uw zus, N. S., dat zij na uw vertrek wel achtervolgd werd door de politie omdat zij met u werd verward omdat jullie sterk op elkaar lijken (CGVS p 13-14, CGVS N. S. p 11-13) kan op zich geen afbreuk doen aan de vaststelling dat u zelf nog maandenlang in Colombia kon blijven zonder verdere problemen te kennen. Bovendien dient te worden benadrukt dat het weinig aannemelijk is dat u zelf niet op dergelijke wijze achtervolgd werd maar uw zus, louter op basis van een uiterlijke gelijkenis, veel later wel plots door de politie werd benaderd. U had op dat punt immers al lang uw pogingen opgegeven om Y.'s zaak op te helderen (CGVS p

Naast de vaststelling dat u maandenlang weinig problemen kende in Colombia alvorens te vertrekken moet ook worden benadrukt dat u niet in staat bent te verklaren waarom de verdwijning van Y. überhaupt van die aard zou zijn dat u bij een terugkeer naar Colombia gedood zou worden louter omdat u de zaak probeerde te heropenen.

U werd gevraagd waarom u dacht dat de verdwijning van Y. zo gevoelig lag dat de autoriteiten u zouden willen vermoorden omdat u de zaak probeerde te heropenen. U antwoordde echter ontwijkend en herhaalde enkele elementen uit uw relaas: dat u vragen kreeg over een zekere V. of V., dat er een dreigboodschap naar uw zoon werd gestuurd en dat er twee lichamen werden gevonden die nooit werden geregistreerd. Deze elementen volstaan op zich echter niet om te verklaren waarom de verdwijning van Y. een dermate netelige zaak was dat u voor uw leven dient te vrezen enkel omdat u het dossier probeerde te laten heropenen.

Ook aan uw zoon werd gevraagd waarom dit alles een dermate gewichtige kwestie was voor de Colombiaanse autoriteiten. Hij stelde, in lijn met uw verklaringen, dat de verdwijning van zijn vader verbonden was met een procureur of de vrouw van een procureur. Omdat bij een dergelijke heropening alle bewijzen onderzocht zouden worden, zou aan het licht komen dat de autoriteiten via die figuur een band hadden met de lokale drugsmafia (CGVS J. P. p 12).

Er dient echter te worden opgemerkt dat het verband tussen Y. en een zekere V. een louter blote bewering is, die jullie niet met stavingstukken ondersteunen. Ook jullie verklaringen zijn op dit punt dermate vrijblijvend en vaag dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Alles wat u weet over deze persoon hebt u van horen zeggen en u weet zelf niet of het deze informatie klopt. Bovendien weten jullie niet of deze V. een procureur dan wel de echtgenote van een procureur was en kent u haar achternaam niet. Hoewel u herhaaldelijk vragen over V. gesteld werd, kan zich die vragen amper herinneren (CGVS p 16).

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia problemen kende met de autoriteiten omdat u de controversiële verdwijningszaak van Y. opnieuw wilde openen (CGVS p 11-13). In principe kan er dus van worden uitgegaan dat u dergelijke problemen niet langer zou kennen mocht u de onopgeloste verdwijning laten voor wat ze is.

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat het uitklaren van die zaak voor u dermate belangrijk is dat van u niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat u uw pogingen hiertoe staakt. U hebt zich na uw vertrek uit Colombia niet langer beziggehouden met de verdwijning van Y., zo geeft u zelf toe (CGVS p 21-22). U stelt eenvoudigweg dat er geen manier is om uw pogingen in dezen verder te zetten. Gevraagd waarom dat het geval is, stelt u dat niemand in Y.s familie zich met de kwestie bezighoudt (CGVS p 21).

Dit vormt echter geenszins een afdoende verklaring waarom u zelf de zaak volkomen hebt laten vallen sinds u Colombia verliet, hoewel de verdwijning net ten grondslag lag aan dat vertrek. Bovendien hebt u een advocaat in Colombia (CGVS p 13), die in principe uw juridische doelstellingen in uw naam kan nastreven. Eenvoudig gezegd: als u in België kan leven zonder iets te ondernemen om Y.s verdwijning op te helderen, kan worden verondersteld dat u ook in Colombia op die manier zou kunnen leven.

Tot slot dient nog te worden aangestipt dat u uw zoon niet op voorhand op de hoogte bracht dat de reis naar Europa tot doel had internationale bescherming aan te vragen (CGVS p 13). Uw zus Nancy Stella verklaart dat u dit deed omdat uw zoon anders niet zou ingestemd hebben met de reis: verknocht aan zijn leven in Colombia zou hij verkozen hebben om daar te blijven, zo stelt zij (CGVS Nancy Stella p 11). Deze vaststelling ondergraaft wezenlijk de ernst van uw vrees: J. P. is een volwassen man met wie u de problematiek besprak alvorens naar België te vertrekken. Bovendien was hij nota bene degene die daadwerkelijk in contact kwam met de politie (CGVS p 13). Dat hij het belang van internationale bescherming geenszins inzag en de facto met een list uit Colombia moest worden weggehaald, spreekt boekdelen over jullie vrees tegenover Colombia.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming niet wordt beïnvloed door uw vrij recente relatie met een Iraakse man die in België een beschermingsstatus kreeg toegekend (CGVS p 9-10). Elk dossier wordt immers op zijn eigen merites beoordeeld en uw vluchtmotieven hebben geen verband met de motieven op basis waarvan uw huidige partner een positieve beslissing ontving.

Indien u in België verblijfsrecht wenst te verwerven op grond van uw relatie met een persoon die zelf wettig en duurzaam op het grondgebied verblijft, dient u zich tot de geëigende procedures en bevoegde instanties te wenden. Dit valt echter buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming en de bevoegdheden van het CGVS. Hetzelfde geldt voor uw zoon, die een relatie heeft met een Spaanse vrouw die in België verblijft.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U en uw zoon leggen elk jullie respectievelijke paspoorten en identiteitskaarten neer, alsook een kopie van de geboorteakte van J. P.. Deze documenten kunnen hoogstens jullie identiteit staven, die hier niet ter discussie staat. Dat Y. de vader van J. P. is, zoals blijkt uit zijn geboorteakte, wordt op zich evenmin betwist.

Uw zoon legt ook zijn vaccinatiekaart voor om aan te tonen dat jullie even moesten wachten op jullie vaccins alvorens jullie het land konden verlaten (CGVS J. P. p 4). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit geenszins verklaart waarom jullie geen problemen kenden in deze maanden voorafgaand aan jullie vertrek, een vaststelling die zoals eerder gemotiveerd afbreuk doet aan jullie stelling dat de Colombiaanse op ernstige wijze naar u zoeken.

U legt kopieën voor van de geboorteakte, identiteitskaart en overlijdensakte van Y.. Deze documenten kunnen louter de identiteit van deze persoon staven, die hier evenmin ter discussie staan. Uit Y.s overlijdensakte blijkt dat het een geval van verondersteld overlijden door verdwijning betreft. Deze beslissing betwist echter op zich niet dat uw ex-partner Y. verdween en nadien dood werd verklaard, al kan geen geloof worden gehecht aan de gevolgen die dat voor u had, in het bijzonder in de periode voorafgaand aan uw vertrek.

Hetzelfde geldt voor de advertenties betreffende Y.s verdwijning die u in de krant liet plaatsen en de betaalbewijzen voor die advertenties. Op zich wordt niet betwist dat Y. verdween, wel dat dit gebeurde onder de omstandigheden die u schetste en dat dit haast twee decennia later voor u nog steeds de gevolgen had die u beschrijft.

U legt diverse documenten neer van Acción Social. Het betreft een verklaring betreffende de verdwijning van Y. en een aanvraag om een financiële compensatie te krijgen. Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat er sprake was van een bewuste poging van de autoriteiten was om de verdwijning van Y. te verdoezelen of dat u goede redenen hebt om te geloven dat zijn lichaam wel al gevonden werd, laat staan dat u recent problemen kende met de autoriteiten omdat u uw zoektocht naar Y. verderzette.

U legt een vonnis van de familierechtbank betreffende Y.s overlijden. Daaruit blijkt evenmin dat de verdwijning plaatsvond onder de verdachte omstandigheden die u beschrijft, laat staan dat u in 2021 nog problemen kende omdat u de zaak probeerde te laten ophelderen.

U legt foto's voor van uzelf en uw zus N. S.. U wilt hiermee aantonen dat jullie een sterke fysieke gelijkenis vertonen (CGVS p 5-6). Die gelijkenis wordt op zich niet betwist, al kan daaruit geenszins worden afgeleid dat uw zus problemen kende omdat zij met u werd verward.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres.

Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van A.P., J.P., verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op [...] juni 2002 geboren in Medellín, waar u ook uw hele leven woonde. U hangt de katholieke strekking van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. U hebt tot het negende jaar gestudeerd maar kon uw middelbaar onderwijs niet afwerken omdat u toen naar België reisde. Uw moeder Z. A. P. C. (CGVS [...], OV [...]) woont net als u in België en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw vader Y. A. N. verdween op 22 juli 2003. U bent al bijna twee jaar samen met een Spaans staatsburger die in België verblijft. U hebt geen kinderen. Uw maternale tante N. S. P. C. (CGVS [...], OV [...]) arriveerde na jullie in België en diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw moeder Z. A. P. C. (zie ook hieronder):

“...” (idem beslissing verzoekster).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw moeder de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw moeder (CGVS p 13, CGVS Z. A. p 20) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw moeder die u hieronder kunt lezen:

“...” (idem beslissing verzoekster).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 314 822 en 313 467, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 313 467 dezelfde middelen en argumenten ontwikkelt als in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 314 822. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften dezelfde argumenten ontwikkelen, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

2.2. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In haar verzoekschrift in de zaak met rolnummer 214 822 voert verzoekster in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet') en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt. Verzoekster citeert de door haar geschonden geachte bepalingen en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State inzake het zorgvuldigheidsbeginsel en wijst erop dat de commissaris-generaal geen vraagtekens plaatst bij de volgende elementen die als bewezen moeten beschouwd worden: - de persoonsgegevens (incl. naam, leeftijd, verwantschap, nationaliteit) van verzoekster en die van haar familie; - het feit dat ze in (de omgeving van) Medellin woonachtig was; - het feit dat Y. de vader is van de zoon van verzoekster; - de verdwijning van Y.; - de twee controles van haar zoon door de politie en de gelijkenis tussen verzoekster en haar zus.

Wat het achterhalen van de waarheid over de verdwijning van Y. betreft, verduidelijkt verzoekster vooreerst dat het niet de publieke radio maar een walkie talkie betrof. Zij hoorde op het politiekantoor via een walkie talkie van een politieagent dat er twee lichamen en een wagen gevonden werden en niet via de radio. Zij betoogt dat haar verklaringen samenhangend zijn en wijst erop dat het gedrag van minstens enkele leden van het openbaar ministerie niet logisch is en dat het niet is omdat een relaas bijzonder is, dat het als onaannemelijk moet worden weggezet. Zij stelt dat het perfect mogelijk is dat het openbaar ministerie een onderzoek opent naar de verdwijning van Y. maar dit enkel doet om de schijn op te houden of dat het intern wordt tegengewerkt om het in de doofpot te stoppen. Verzoekster stelt dat er geen daadwerkelijk onderzoek werd gevoerd naar de verdwijning, enkel een onderzoek naar ene V., waarover verzoekster niets weet. Het wordt niet betwist dat Y. verdwenen is en hoogstwaarschijnlijk vermoord en de dader of daders hebben er belang bij om het onderzoek tegen te werken, ook na een dergelijk tijdsverloop. De Colombiaanse autoriteiten zijn voor corruptie vatbaar en het onderzoek kan dus zeker tegengewerkt worden en bijgevolg is haar relaas aannemelijk, zo stelt verzoekster.

Vervolgens betoogt verzoekster dat zij pas in 2021 voldoende middelen had om een advocaat onder de arm te nemen en voordien was zij reeds naar het Amfitheater gegaan waar lichamen geborgen worden om zelf opheldering te bekomen nu de autoriteiten zelf geen onderzoek voerden. Zij plaatste ook advertenties in de kranten. Dit alles maakte haar zichtbaar voor de daders van de verdwijning.

Voorts stelt verzoekster dat de twee keer dat haar zoon werd aangevallen wel degelijk kunnen beschouwd worden als bedreigingen. Zij wijst erop dat geweld door corrupte autoriteiten in Colombia bestaat en dat haar verklaringen niet strijdig zijn met de realiteit in Colombia. Zij kreeg twee ernstige waarschuwingen, tijdens de twee controles werd fysiek geweld gebruikt ten aanzien van haar zoon en bij de tweede controle werd een duidelijke boodschap voor zijn moeder meegegeven nadat de politieagenten zagen wie hij was en kreeg hij een slag. Hij werd weliswaar tijdens een routinecontrole staande gehouden maar na identificatie werd hij gewaarschuwd en toegetakeld. Dit geweld kan dus gelinkt worden aan de poging tot opheldering van de verdwijning van Y.. Het niveau van geweld escaleert volgens verzoekster en kan een volgende keer onomkeerbare schade teweegbrengen en bovendien werd ook haar zus, die sterk op haar lijkt, lastiggevallen. Vervolgens licht verzoekster toe dat het belang van de opheldering van de verdwijning van Y. ligt in het feit dat het om de vader van haar zoon en haar voormalige partner gaat en zij daarom de zaak achttien jaar na de verdwijning niet kan laten rusten en aandrang om de zaak te heropenen. Na de nieuwe poging tot heropening werden zij en haar familie bedreigd. Zij beseft dat het menens was en dat hun leven in gevaar is, nu de slapende hond wakker is. Waar de commissaris-generaal meent dat het laten rusten van de zaak de oplossing is, is dit voor verzoekster en haar familie geen garantie dat zij niet meer zullen vervolgd worden. De commissaris-generaal leidt bovendien uit het laten rusten van de zaak na hun aankomst in België af dat het verhaal niet aannemelijk is, maar hier wordt volgens verzoekster voorbijgegaan aan de stress die een asielprocedure met zich meebrengt. De prioriteit van de familie is momenteel zich in veiligheid houden en zij kunnen geen stappen meer nemen zonder iemand in gevaar te brengen. Zij betoogt verder dat het belang voor de verantwoordelijken van de verdwijning om de zaak onopgelost te laten blijkt uit het feit dat geen daadwerkelijk onderzoek werd gevoerd naar de verdwijning van de twee mannen. Zij stelt dat enkel een schijnonderzoek werd gevoerd naar ene V. die verzoekster niet kent. Bovendien is het achttien jaar later nog steeds belangrijk genoeg voor de dader(s)om de zaak in de doofpot te houden, zij kunnen immers strafrechtelijke vervolging vrezen. Zij gebruiken volgens verzoekster duidelijk hun invloeden binnen de autoriteiten om haar op andere gedachten te brengen. Voorts wijst verzoekster erop dat haar zoon bij vertrek naar België 19 jaar oud was en dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de reden voor hun vertrek om de reis niet in gevaar te brengen.

Wat betreft de neergelegde documenten stelt verzoekster dat het enige dat niet wordt geloofd de gevolgen zijn die de verdwijning had voor haar en haar familie. Zij stelt dat het te kort door de bocht is om de gevolgen

in vraag te stellen. Het gaat om een aannemelijk relaas, waarvan hetgeen redelijkerwijs door documenten kon bewezen worden, ook effectief werd bewezen.

Voorts betoogt verzoekster dat zij niet op bescherming van de Colombiaanse autoriteiten kan rekenen en dat het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten ook benadrukt wordt in een rapport van OSAR van 2021. Zij benadrukt dat situatie van geweld in 2022 nog steeds aanwezig is in Colombia en in Antioquia en citeert uit Cedoca, COI Focus – “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 14 december 2022 (p. 40, 15 en 25) en stelt dat Antioquia, waarvan verzoekster en haar familie afkomstig zijn, als een van de meest gewelddadige departementen wordt beschouwd waar veel misdrijven worden gepleegd. Verzoeker verwijst verder naar een rapport van USDOS van 2022 waaruit blijkt dat justitie zelf vatbaar is voor corruptie, wat ook bevestigd wordt in EUAA: “*Colombia: Country Focus*” van december 2022 (p. 25) en waaruit blijkt dat het aangeven van een misdrijf alleen al gevaarlijk kan zijn en tot represailles kan leiden (p. 128). Zij stelt dat dit precies is wat met haar en haar familie is gebeurd. Zij hebben wel aangifte gedaan en er is sprake van een dreiging met represailles. Hun kwetsbaarheid, twee zussen en hun twee jonge zoons, maakt van hen een gemakkelijk doelwit. Zij stelt dat de algemene informatie de waarachtigheid van haar verhaal bevestigt en dat zij daarom als vluchteling moet worden erkend.

Verzoekster besluit dat de verschillende verklaringen van haar en haar familieleden gelijklopend zijn, dat zij vervolgd worden omdat zij een poging ondernamen om de verdwijning op te helderen en dat zij daarom behoren tot een politieke en sociale groep voor wie geen bescherming kan geboden worden door de lokale autoriteiten. De eerdere bedreigingen vormen een aanwijzing voor toekomstige vervolging in geval van terugkeer naar Colombia, zoals bepaald in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster citeert nog uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-280/21 van 12 januari 2023 en stelt dat zij als vluchteling moet erkend worden.

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat in het licht van de aangehaalde elementen een terugkeer naar Colombia een schending zou uitmaken van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

In het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 313 467 voert verzoeker een identiek betoog.

3.2. Verzoekers voegen de respectievelijke bestreden beslissingen en de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt in beide zaken een aanvullende nota neer van 15 april 2025 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht: Cedoca, COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025 (internetlink).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 1 van Richtlijn 2011/95 EU bepaalt: *“In deze richtlijn gelden de volgende definities:*

(...) d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;”

6.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van beschermingsverzoek ondermeer hun originele identiteitskaarten en Colombiaanse paspoorten en een kopie van de geboorteakte van verzoeker neer (AD verzoekster, documenten, stukken 1, 2, 3, 4, 9). Verzoekers' identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet in twijfel getrokken. Er wordt ook niet betwist dat zij van Medellin afkomstig zijn en tot hun vertrek uit Colombia woonden.

6.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op hun vrees voor represailles door diegenen die achter de verdwijning van Y., de voormalige partner van verzoekster en vader van verzoeker, in juli 2003 als gevolg van de pogingen van verzoekster om opheldering te krijgen over diens verdwijning.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden besloten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging als gevolg van verzoeksters pogingen om de verdwijning van haar voormalige partner Y. op te helderen door een heropening van dit dossier na te streven, aannemelijk maken.

Uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat zij meent dat er sinds 2003 een doofpotoperatie aan de gang is door de Colombiaanse justitie en politie met betrekking tot de verdwijning van haar voormalige partner Y. in juli 2003.

Verzoekster legde met betrekking tot deze zaak een aantal documenten neer. De kopie van de identiteitskaart van A.N., Y. toont de identiteit van deze persoon aan terwijl de kopieën van de geboorteakte van A.P., J.P. van de geboorteakte van A.N., Y. en de overlijdensakte van A.N., Y. aantonen aan dat verzoeker de zoon is van verzoekster en van A.N., Y. (AD verzoekster, documenten, stukken 6, 7, 8, 9). Het vonnis van de familierechtbank van Medellin van 13 oktober 2009 vermeldt onder meer dat A.N., Y. op 22 juli 2003 zijn woning verliet maar dat er sinds dat moment geen nieuws is vernomen over waar hij zich bevindt, dat als gevolg daarvan een klacht werd neergelegd bij het Openbaar Ministerie Sectie 102 en dat deze sectie *“het strafrechtelijk onderzoek opstartte naar de vermeende misdaad van gedwongen verdwijning”* opstartte (AD verzoekster, documenten, stuk 12). In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden uiteengezet dat dit moeilijk te rijmen valt met verzoeksters bewering dat het Openbaar Ministerie haar zou bedreigd hebben omdat zij de zaak van haar voormalige partner niet wilde laten vallen. Indien er inderdaad sprake zou zijn van een goed georchestreerde jarenlange doofpotoperatie, waarbij de Colombiaanse autoriteiten alles in het werk zouden stellen opdat de waarheid rond de verdwijning en (wettelijk vermoede) dood van A.N., Y. in juli 2003, zou redelijkerwijze eerder verwacht worden dat het Openbaar Ministerie de zaak zou seponeren of minstens geen actieve stappen zou zetten om de klacht van verzoekster te onderzoeken. Het vonnis van de familierechtbank geeft evenwel aan dat het Openbaar Ministerie destijds wel degelijk de nodige stappen heeft gezet om het onderzoek naar de verdwijning van haar voormalige partner te openen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster niet verwees naar een radio-omroep toen zij verklaarde dat zij en de vrouw van de kompaan van Y. over de radio hoorden dat twee lijken waren gevonden, maar dit hoorden via walkie talkies, zoals zij voor het eerst in het verzoekschrift opmerkt, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de door haar neergelegde documenten wel degelijk blijkt dat het openbaar ministerie een onderzoek opende naar de verdwijning en er dus wel degelijk stappen werden ondernomen om de zaak te onderzoeken door het openbaar ministerie.

Verzoekster poneert in het verzoekschrift dat het perfect mogelijk is dat het Openbaar Ministerie een schijnonderzoek voerde, maar dat geen daadwerkelijk onderzoek werd uitgevoerd naar de verdwijning van Y. maar wel naar ene V., een vrouw waarover verzoekster niets weet. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift niet verder komt dan louter speculatie. Indien wordt uitgegaan van een complottheorie, kan allicht de piste van een schijnonderzoek niet automatisch uitgesloten worden, maar *in casu* kan niet anders geconcludeerd worden dan dat dit een loutere niet gestaafde hypothese blijft. Zo dient in de eerste plaats vastgesteld worden dat de verklaring die door verzoekster wordt opgegeven voor het feit dat men de verdwijning van haar voormalige partner in 2003 in de doofpot wou steken, weinig steek houdt. Verzoekster verklaart dat haar partner Y. op weg was met een andere persoon die blijkbaar banden had met paramilitairen en suggereert dat ook haar partner erbij betrokken was aangezien de handel in goud en zilver, wat zijn officiële beroep was, maar een façade was volgens verzoekster. Uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat zij meent dat Y. werd vermoord om een andere moord op een vrouw, die banden zou hebben met iemand van de Fiscalia of zelf voor de Fiscalia werkte (NPO verzoekster, p. 12), toe te dekken. Over deze vrouw weet verzoekster verder enkel te vertellen dat zij V. of V(x) zou heten en dat haar door de Fiscalia vragen over deze persoon werden gesteld telkens als verzoekster zich aanbood bij de Fiscalia om verder informatie te vernemen over het dossier van Y.. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden erop gewezen dat verzoekster haar familienaam niet kent. Verder verklaarde verzoekster dat haar herhaaldelijk vragen werden gesteld over deze V. of V(x), maar gevraagd welke vragen zij dan specifiek stelden over die vrouw, verklaart verzoekster: *“De precieze vragen kan ik me niet herinneren omdat het lang geleden is. Ze vroegen me wel wat Y. te maken had met haar, of ik andere personen kende, ze hebben andere namen gezegd, die andere personen hadden te maken met de moord op die vrouw”* (NPO verzoekster, p. 16). Verzoekster vermeldt noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in de loop van de procedure bij de Raad namen van personen die te maken

hadden met de moord op die vrouw en die haar blijkbaar werden verteld. Verzoekster verklaart dat zij herhaaldelijk naar de politie en de Fiscalia is gestapt omdat zij de waarheid wilde weten over het lot van Y. en dat haar in dit verband namen werden genoemd van andere personen die hiermee te maken hadden. Dit behoort onmiskenbaar tot de kern van haar vluchtrelaas. De bedreigingen die zij en haar zoon ondergingen in 2021 omwille van haar aanhoudende vragen inzake het dossier van haar man, vormden immers de directe aanleiding voor haar vertrek uit Colombia. Zij geeft ook aan zeer gedreven te zijn geweest in de maanden voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia om de waarheid omtrent de verdwijning van haar man te weten, zodat redelijkerwijze zou kunnen verwacht worden dat zij de namen van de personen die betrokken zouden geweest zijn bij de moord op de vrouw in kwestie die haar zijn meegedeeld zou kennen en meedelen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen namen vermeldt van deze personen, wat al vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van haar verklaring dat de verdwijningszaak van haar voormalige partner en minstens over haar gedrevenheid bij de zoektocht naar de waarheid over zijn verdwijning. Deze namen van personen die erbij betrokken zouden geweest zijn hadden immers een belangrijke doorbraak kunnen betekenen in deze zoektocht.

De indruk dat het achterhalen van de waarheid over de verdwijning van haar voormalige partner in 2003 in de periode van haar vertrek en daarna minder belangrijk is voor verzoekster dan dat zij wil doen geloven, wordt bovendien nog verstrekt door de vaststelling dat uit haar verklaringen blijkt dat zij na haar vertrek uit Colombia geen verdere pogingen heeft ondernomen om de zaak te heropenen. Zij verklaart dat er geen mogelijkheid was om dat te doen omdat zij er alleen mee bezig was. In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat zij in Colombia een advocaat onder de arm heeft genomen in 2021 om verdere stappen te zetten na dat jarenlang niets was gebeurd, zodat niet kan worden ingezien waarom zij niet verder via deze advocaat had kunnen proberen om het dossier te laten heropenen vanuit België. Verzoeksters verwijzing naar de stress die asielprocedure met zich meebrengt en het feit dat de prioriteit van de familie erin bestaat om zich in veiligheid te houden, kan niet verklaren waarom zij vanuit België de zaak van haar voormalige partner niet verder opvolgt. Verzoekster maakt geen melding van problemen die kennissen of andere familieleden dan haar zoon in Colombia zouden hebben gekend voor of na haar vertrek naar aanleiding van de haar klacht en heropening van het dossier naar het onderzoek van haar voormalige partner. Verzoekster legt niet uit hoe het contacteren van een advocaat in Colombia vanuit België in 2024 of 2025 met het oog op het inwinnen van informatie over de zaak van haar voormalige partner die in 2003 verdween, iemand in gevaar zou kunnen brengen. Voorts maakt verzoekster evenmin melding van contacten met de organisatie Accion Social na haar vertrek uit Colombia. Uit het door haar neergelegde document van Accion Social (AD verzoekster, documenten, stuk 10) en haar verklaringen blijkt dat zij in 2009 naar deze organisatie gestapt is voor "*slachtofferherstel*" (NPO verzoekster, p. 12) en dat deze organisatie de verdwijning van Y. toeschreef aan Cacique Nutibara. Verzoekster weet niet wanneer deze organisatie de verdwijning aan Nutibara toeschreef en kan verder enkel toelichten dat dit aan Nutibara werd toegeschreven omdat de feiten in Medellin werden gepleegd (NPO verzoekster, p. 17). Ook over de conclusies van Accion Social omtrent de verdwijning van haar voormalige partner blijkt verzoekster weinig te weten, wat niet strookt met het belang dat zij volgens haar verklaringen hecht aan het ophelderen van de waarheid rond de verdwijning van Y.. Zo kan worden aangenomen dat het voor verzoekster en haar zoon belangrijk kan zijn om te weten hoe en waarom hun partner/vader verdween in 2003 uit de advertenties die zij liet publiceren in 2008 en de betaalbewijzen (AD verzoekster, documenten, stuk 11) kan worden afgeleid dat zij in die periode op zoek was naar haar ex-partner, kan evenwel worden vastgesteld sindsdien 17 jaar zijn verstreken en dat verder geen enkel document voorligt van de nieuwe démarches die zij in mei 2021 zou hebben ondernomen nadat zij een advocaat onder de arm had genomen.

Uit dit alles blijkt reeds dat verzoekster het bestaan van een doofpotoperatie door justitie en politie in Colombia in verband met de verdwijning van haar voormalige partner Y. in 2003 niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover vaag en oppervlakkig zijn en evenmin het verband tussen de verdwijning van Y. en de moord op een zekere V., nu haar verklaringen hierover niet veel verder reiken dan een niet gestaafde complottheorie over de moord op een vrouw van wie zij de familienaam niet kent en evenmin kan zeggen of deze vrouw bij het openbaar ministerie dan wel de echtgenote van een procureur was, noch welke andere personen hierbij betrokken zouden zijn, ook al zouden haar namen van deze personen zijn meegedeeld.

Verder maakt zij evenmin aannemelijk dat zij en haar zoon als gevolg van haar pogingen om de zaak te heropenen in mei 2021 ernstige problemen hebben gekend, noch dat zij in geval van terugkeer om die reden vervolging riskeren.

Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen maakt verzoekster geen melding van noemenswaardige problemen die zij of haar zoon zouden hebben gekend in de periode tussen 2003 en mei 2021. De laatste keer in die periode werd haar gezegd dat de zaak gearchiveerd was en dat een vrouw haar bij haar schouder heeft genomen, haar buiten heeft gezet en haar gevraagd om rustig te blijven (NPO, p. 12), wat bezwaarlijk als een daad van vervolging kan worden bestempeld. Uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt nochtans dat zij ook in die periode de autoriteiten contacteerde in verband met de verdwijning van haar voormalige partner en dat zij in 2008 advertenties plaatste in kranten

over deze zaak. In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat zij zich daardoor zichtbaar maakte, dient te worden vastgesteld dat deze zichtbaarheid blijkbaar niet tot ernstige problemen leidde, aangezien verzoekster noch haar zoon enige melding maakte van problemen in de periode nadat deze advertenties waren gepubliceerd.

Ook in het verzoekschrift wordt niet gespecificeerd welke gevolgen deze zichtbaarheid heeft gehad voor verzoekster of voor haar zoon. Hetzelfde geldt voor haar aanvraag bij Accion Social in 2009 waarover verzoekster verklaarde dat deze organisatie concludeerde dat de verdwijning van Y. het werk was van Cacique Nutibara. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat dit enige repercussies heeft gehad voor verzoekster en haar zoon in de daaropvolgende jaren.

Ook nadat verzoekster voldoende financiële middelen had verzameld om een advocaat onder de arm te nemen en een volgens haar ernstige poging te ondernemen om het dossier te heropenen, ondervond verzoekster persoonlijk blijkbaar geen ernstige problemen tot aan haar vertrek uit Colombia in november 2021. Volgens haar verklaringen werd zij afgewimpeld door de autoriteiten met de mededeling dat het dossier gearchiveerd was, dat zij rustig moest blijven en dat wat rustig was, rustig moest blijven (NPO verzoekster, p. 13). Voorts werd verzoekster zelf niet benaderd door de autoriteiten of andere personen. Er is dus geen enkele indicatie dat verzoekster zou worden gevisieerd door de autoriteiten of derden omwille van haar nieuwe poging in mei 2021 om het dossier te laten heropenen. Nog daargelaten dat geen enkel begin van bewijs voorligt met betrekking tot haar vraag om het dossier te laten heropenen en de advocaat die zij daarvoor zou hebben ingeschakeld, dient te worden vastgesteld dat de door haar ingeroepen feiten niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging te worden gekwalificeerd. Voorts maakt verzoekster ook geen gewag van enig overleg met haar advocaat nadat zij de boodschap zou hebben gekregen om de zaak te laten rusten over eventuele volgende stappen die nog zouden kunnen gezet worden om alsnog een nieuw onderzoek in de zaak te bekomen. Indien verzoekster daadwerkelijk in mei 2021 dergelijke stap zou hebben gezet en hiervoor ook geld zou hebben verzameld lijkt het weinig aannemelijk dat zij zich zonder meer hierbij zou neerleggen, aangezien volgens haar verklaringen het voor haar bijzonder belangrijk was te weten te komen wie achter de verdwijning van haar voormalige partner zat. Deze vaststellingen doen vragen rijzen over de geloofwaardigheid van haar hernieuwde poging in mei 2021 om het dossier te heropenen, minstens over de ernst en de werkelijke doelstelling van een dergelijk demarche, ongeveer negen jaar na de laatst gedocumenteerde contactname met de Fiscalia over de verdwijning van haar voormalige partner Y. in februari 2012 (AD verzoekster, documenten, stuk 13).

Voorts kunnen ook de twee contacten van verzoeker met de politie en de bewering dat haar zus N.S. na haar vertrek achtervolgd werd door de politie vanwege de fysieke gelijkenis tussen beiden (NPO verzoekster, p. 13-14, NPO verzoeksters zus, p. 11-13) niet tot de conclusie leiden dat verzoekster ernstige problemen zou riskeren omwille van haar pogingen om de verdwijning van haar voormalige partner op te helderen.

Vooreerst dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat zowel verzoekster als verzoeker verklaarde dat verzoeker tweemaal door de politie werd gecontroleerd, maar dat uit hun beider verklaringen niet blijkt dat het eerste incident te maken zou hebben met verzoeksters pogingen om de verdwijning van Y. op te helderen. Verzoeker werd in mei in de wijk Trinidad gecontroleerd toen hij met de moto vertrok en de agenten hebben hem doen vallen maar dat gebeurde volgens verzoekster regelmatig (NPO verzoekster, p. 13). Ook verzoeker verklaart dat het in mei om een gewone controle ging en dat ze een schop op zijn motor gaven toen ze hem lieten gaan zodat hij gevallen is, maar dit gebeurt regelmatig volgens hem (NPO verzoeker, p. 8-9) en hij bestempelt dit als machtsmisbruik. Er is ook volgens verzoekers verklaringen bijgevolg geen enkele allusie gemaakt op de poging van verzoekster om het dossier van Y. te laten heropenen. Uit niets kan blijken dat dit incident enig verband zou hebben met de zaak van Y.

Met betrekking tot het tweede incident dat zich zou hebben afgespeeld in juni 2021 verklaart verzoeker dat de politie de hele straat had geblokkeerd en alle personen op straat documenten vroegen, dat zijn identiteitskaart gecontroleerd werd en daarna het hoofd van de operatie erbij werd geroepen die hem op zijn hoofd sloeg, dat zij zegden dat zijn moeder rustig moest blijven of dat zij anders de gevolgen zouden dragen en dat zij hem daarna lieten gaan, (NPO verzoeker, p. 11). Verzoekster verklaart in wezen hetzelfde (NPO verzoekster, p. 13). Nog daargelaten dat het *in casu* om loutere beweringen gaat van beide verzoekers, blijkt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing dat ook na dit tweede incident, verzoekers nog vier maanden in Colombia zijn gebleven en in die periode tot hun vertrek geen enkel probleem hebben gekend met de autoriteiten of andere personen, wat in elk geval reeds een indicatie is dat zij niet worden gevisieerd omwille van de pogingen van verzoekster om het dossier van Y. te heropenen.

Verder moet worden vastgesteld dat volgens hun verklaringen verzoekster pas na het tweede incident had verklaard dat zij probeerde de zaak van Y. te heropenen en dat zij verzoeker niet op de hoogte bracht van het doel van hun reis naar België toen zij in oktober 2021 uit Colombia vertrokken en hem pas in België vertelde welke procedure ze zouden volgen (NPO verzoekster, p. 13). Verzoeker was op het ogenblik van de hernieuwde poging in mei 2021 evenwel meerderjarig en de vorige pogingen van verzoekster om de verdwijning van Y. op te helderen hadden geen noemenswaardige problemen veroorzaakt. De handelingen van verzoekster in mei 2021 betroffen de verdwijning van verzoekers vader en waren volgens hun verklaringen voor beiden belangrijk. Er kan dan ook niet begrepen worden dat verzoekster verzoeker niet zou informeren indien zij voornemens was om te trachten het dossier van Y. te laten heropenen. In dezelfde zin kan niet begrepen worden dat verzoekster haar meerderjarige zoon niet zou inlichten over het doel van hun

vliegtuigreis in oktober 2021 naar België via Nederland. Dat verzoekster dit zou gedaan hebben omdat hij zodanig verknocht is aan zijn leven in Colombia dat hij niet zou ingestemd hebben met een vertrek, zoals verzoeksters zus verklaart (NPO verzoeksters zus, p. 11), ondergraaft wezenlijk de ernst van verzoekers vrees, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. De vaststelling dat werd aangenomen dat de enige die met de politie in contact kwam en waarbij de boodschap zou overgemaakt zijn dat verzoekster zich rustig moest houden, de noodzaak van het vragen van internationale bescherming niet zou inzien en dat hij daarom hiervan niet geïnformeerd zou worden ondermijnt op fundamentele wijze minstens de ernst van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging. Indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd had gevoeld en dit laatste politiecontact ook door verzoekster als een bedreiging zou zijn overgekomen, zou dergelijke veronderstelling ten aanzien van verzoeker misplaatst zijn en kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster ook niet moest twijfelen om dit vooraf te zeggen aan verzoeker. De vaststelling dat verzoeker hierover in het ongewisse zou zijn gelaten, ondermijnt niet alleen de ernst van hun voorgehouden vrees, maar ook de geloofwaardigheid van de bewering dat de politieagenten bij het tweede incident daadwerkelijk zouden verwezen hebben naar zijn moeder en gesteld hebben dat zij zich rustig moet houden. Verzoekster voert geen ernstig verweer tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers nog vier maanden in Colombia konden blijven na dit tweede incident zonder verdere ontwikkelingen waardoor zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de Colombiaanse autoriteiten actief naar haar op zoek zijn. Zij beperkt zich tot het louter volharden in haar eerdere verklaringen en de stelling dat uit de landeninformatie blijkt dat geweld door corrupte autoriteiten in Colombia bestaat en dat bij verzoeker geweld werd gebruikt. Met dergelijk algemeen betoog weerlegt verzoekster geenszins dat zij niet aannemelijk maakt dat de Colombiaanse autoriteiten actief naar haar op zoek zouden zijn. Dat er corruptie bij de Colombiaanse autoriteiten bestaat en dat ook niet-legitiem geweld door deze autoriteiten in Colombia voorkomt, betekent nog niet dat verzoeker daadwerkelijk zou zijn geslagen en geïntimideerd omwille van de pogingen van zijn moeder om het dossier van zijn vader te heropenen, zoals zij beweren. Dat er sprake zou zijn van een escalatie van het geweld, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, maken verzoekers geenszins aannemelijk. In dit verband dient ten overvloede ook te worden opgemerkt dat verzoekster evenmin melding maakt van enig overleg hierover met de advocaat die zij onder de arm had genomen om het dossier van Y. te heropenen. Vermits dit incident rechtstreeks verband zou houden met verzoeksters demarche in mei 2021 zou redelijkerwijze kunnen verwacht worden dat verzoekster dit minstens zou melden aan haar advocaat en advies zou vragen over welke nuttige stappen hiertegen ondernomen zou kunnen worden. De vaststelling dat dit niet het geval is, is een verdere indicatie dat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoekster nog verklaart dat haar zus nog werd achtervolgd en tweemaal aangesproken door de politie na verzoeksters vertrek uit Colombia en dit toeschrijft aan de fysieke gelijkenis tussen beiden, die ook blijkt uit de door haar neergelegde foto's van verzoekster en haar zus (AD verzoekster, documenten, stuk 14), kan enkel worden vastgesteld dat dit enkel berust op loutere beweringen en dat het niet aannemelijk is dat haar zus zou zijn achtervolgd en aangesproken door de politie, terwijl verzoekster zelf geen melding maakt van het feit dat zij in de periode tussen 2003 en haar vertrek in oktober 2021 door de politie zou zijn achtervolgd, laat staan aangesproken in verband met het dossier van haar voormalige partner Y. Bovendien verbleef verzoeksters zus nog een jaar in Colombia na verzoeksters vertrek zonder enige andere problemen te kennen, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen. Verzoekers laten de desbetreffende pertinente motieven in de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid in het verzoekschrift en kunnen bijgevolg bijgetreden worden door de Raad.

Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”*, August 2023, p. 34-35, 69-72; CEDOCA, *“COI Focus. Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid”*, 16 februari 2021; EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, p. 122-124, 127-139) dat er een uitgebreid wetgevend kader bestaat in Colombia voor de bescherming van burgers tegen gemeenrechtelijke criminaliteit als ook tegen geweld afkomstig van gewapende groeperingen en dat een aantal overheidsinstanties bestaan waarop burgers hiervoor beroep kunnen doen, waaronder de Fiscalía General de la Nación (FGN) (het kantoor van de Openbare Aanklager), de Defensoria del Pueblo (het bureau van de Ombudsman). In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalía is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen. Een klacht kan zowel schriftelijk als mondeling en voor bepaalde misdrijven ook online gebeuren en de status van de klacht kan worden geraadpleegd via de website van de Fiscalía.

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden besloten dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch en dat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat, indien zij in geval van terugkeer naar Colombia problemen zouden krijgen als gevolg van

pogingen om het dossier van Y. te heropenen en de waarheid achter zijn verdwijning, meer dan twintig jaar na datum te achterhalen, dan wel zouden geconfronteerd worden met onwillige autoriteiten of intimidatie vanwege de autoriteiten, geen beroep zouden kunnen doen op de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. Waar verzoekers erop wijzen dat corruptie ook in het gerechtelijk apparaat voorkomt en dat volgens sommige bronnen lokale gemeenschappen geen aangifte durven doen van misdrijven door gewapende groeperingen uit vrees voor represailles, dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat de pogingen van verzoekster om de waarheid achter de verdwijning van haar voormalige partner en vader van verzoeker, Y., te achterhalen niet tot ernstige problemen hebben geleid en verzoekers evenmin de beweerde problemen als gevolg van haar hernieuwde poging in mei 2021 om het dossier van Y. te heropenen, aannemelijk weten te maken. De verwijzing naar algemene landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in het departement Antioquia, en de problemen inzake overheidsbescherming in gebieden waar de sociale controle is overgenomen door gewapende groeperingen, is gezien het feit dat verzoekers steeds in Medellín verbleven, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat het laten rusten van de verdwijningszaak geen garantie is voor het verdwijnen van de vervolging van haar en familie. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat zij de beweerde problemen als gevolg van haar hernieuwde poging in mei 2021 om het dossier van Y. te heropenen, niet aannemelijk weten te maken.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over Colombia, dient te worden besloten dat zij niet aannemelijk maken dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij ernstige problemen riskeren omwille van de niet-opgehelderde verdwijning van Y. in 2003 en de voorgehouden poging tot heropening van dit dossier in mei 2021 in geval van terugkeer naar Colombia.

6.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij ernstige problemen riskeren omwille van de niet-opgehelderde verdwijning van Y. in 2003 en de voorgehouden poging tot heropening van dit dossier in mei 2021 in geval van terugkeer naar Colombia.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name Cedoca, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025; EUAA, “*Country Focus: Colombia*” van december 2022 en UNHCR,

“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, wordt in de aanvullende nota van de commissaris-generaal het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet: “In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij. Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020. Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad. Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio’s. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïmpliceerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er

in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maken ernstige problemen te riskeren in Colombia op grond van de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten, moet de veiligheidssituatie in Medellin in het departement Antioquia, verzoekers' regio van herkomst, worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is en dat in grootsteden zoals Medellin geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers geciteerde landeninformatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Colombia en de provincie Antioquia in het bijzonder is deels dezelfde als diegene waarop de analyse van de commissaris-generaal is gebaseerd. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat het door verzoekers geciteerde rapport van USDOS dateert van 2022 en dus van voor de meer recente informatie op basis waarvan de analyse van de commissaris-generaal is gebaseerd. Verzoekers tonen evenmin aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie en de regionale verschillen wat betreft het gewapend conflict niet langer correct of actueel zou zijn.

Bij gebrek aan gewapend conflict in Medellin is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers geen ernstige problemen aannemelijk maken voor hun vertrek uit Colombia. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET